

Ko sem pa nekoliko dorastel, so mi pa pravili mati o teh vojskah druge zgodbe. Glej, so dejali, za vasjo v leoni bajti je živela mati. Tri sinove je imela. Vsi so morali k vojakom. Na Laško so šli. O najmlajšem se je kmalu čulo, da je padel ubit. O drugih dveh pa dolgo ni bilo nič slišati. Sedmo leto je že minevalo. Kar čuje mati neki večer, ko je že legla, besede svojega sina: »Mati, zdaj gremo iz Milana!« Mati je trdila zagotovo, da je glas čula prav natančno. In sin je res odhajal prav tisti uro iz Milana, ker bil je res tisti dan ubit; njegov duh pa se je oglasil pri materi.

Čez par let se je vrnil tretji sin. Žalostno je tožil materi: »Bogat bi bil lahko. Brat je imel skritih čelado cekinov. Za drugi dan sva bila namenjena, da jih greva poiskati; a brat je padel zvečer, in cekini so ostali skriti kdovekje.«

Mokriški.

Izgubili?

Mala deklica vidi, kako se sosedova mati in oče jokata, pa vpraša svojo pestunjo, zakaj sta tako žalostna. Ta ji pove, da sosedova ata in mama zato tako žalujeta, ker sta izgubila svojega otroka.

»Izgubila?« odvrne otrok, »pojdimo ga brž iskat!«

»Iskati bi nič ne pomagalo; ga ni več na tem svetu; je umrl.«

»Kje pa je zdaj?«

»V nebesih je!«

»V nebesih, kjer, si mi pravila, da je tako prečudno lepo, kjer je ljubi Zveličar in kjer se otroci igrajo z angeli?«

»Da, v nebesih, tam je zdaj.«

Deklica se zdaj zamisli in molči več časa ter slednjič začudena vzklikne: »In to imenujejo veliki ljudje — izgubiti?«

